

“แรงงานพิการ” กับ โอกาสที่ไม่เท่าเทียมกัน

เกิดอะไรขึ้นกับแรงงานพิการไทยใน พ.ศ. นี้ ?

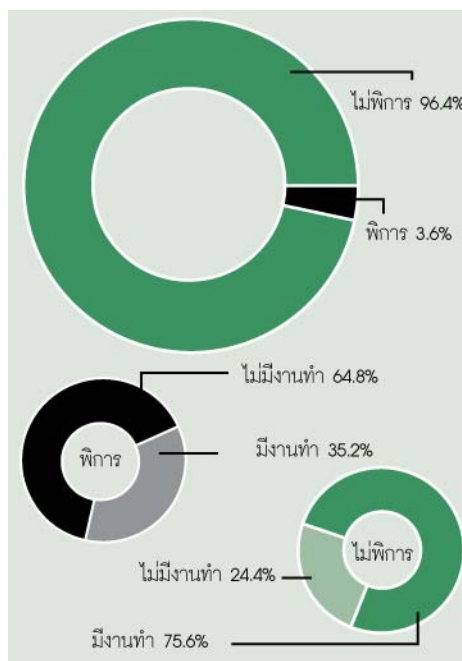
คำถามนี้อาจไม่เคยผุดขึ้นมาในความคิดของคนทั่วไปที่ไม่พิการหรือแม้แต่จะมีญาติ พี่น้อง หรือคนรู้จัก ที่พิการเลยก็ได้ ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องแปลก ยิ่งในยุคที่เศรษฐกิจฝืดเคือง การเมืองตกต่ำเช่นนี้ คนธรรมดาที่มีอายุครบ 32 ยังอยู่ยาก...นับประสาอะไรกับ แรงงานพิการ ซึ่งแน่นอนว่า *อยู่ยากยิ่งกว่า* โดยเฉพาะในสังคมที่มีความเหลื่อมล้ำสูงอย่างสังคมไทย

ชะตากรรมแรงงานพิการไทย

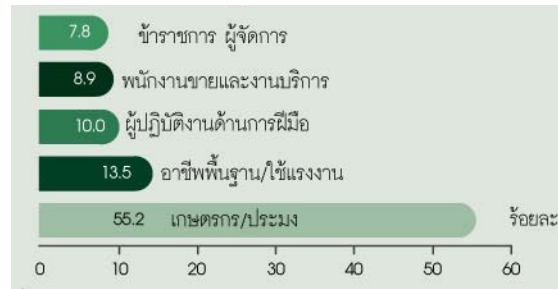
แม้ประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ พ.ศ. 2550-2554 โดยมีการมอบเบี้ยยังชีพผู้พิการเดือนละ 500 บาท แก่ผู้พิการประมาณ 800,000 คน จากผู้พิการ 1.9 ล้านคน และยังได้ร่วมลงสัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD) กับองค์การสหประชาชาติ ไว้เมื่อวันที่ 29 ก.ค. 2551 แต่นั่นก็ไม่ได้การันตีว่า แรงงานพิการไทยจะได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมเพียงพอ

จากข้อมูลสำรวจความพิการ ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี 2550 พบว่า ผู้พิการมีโอกาสทำงานน้อยกว่า ผู้ไม่พิการชัดเจน โดยผู้ไม่พิการมีงานทำถึง 3 ใน 4 ของผู้ไม่พิการ แต่ผู้พิการมีงานทำเพียง 1 ใน 3 ของผู้พิการ ทั้งหมด ส่งผลให้มีผู้พิการกว่าครึ่งทำงานอยู่ในภาคการเกษตรและประมง ซึ่งแน่นอนว่าเป็นงานที่หนัก เหนื่อย และได้ค่าแรงต่ำ

ภาพร้อยละของผู้พิการและไม่พิการที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามการมีงานทำ

ภาพแสดงอาชีพที่ผู้พิการทำงานมากที่สุด 5 อันดับแรก

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ. การสำรวจความพิการ พ.ศ. 2550.

โอกาสที่ไม่เท่าเทียมนี้ คืออุปสรรคสำคัญที่ทำให้แรงงานพิการไม่ได้รับโอกาสในการเข้ารับการศึกษา การฝึกอบรมและการศึกษา รวมทั้งทัศนคติของผู้ประกอบการบางรายที่เลือกปฏิบัติต่อผู้พิการในการจ้างงาน แรงงานพิการอาจต้องเผชิญการกีดกันนานัปการ รวมถึงข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ไม่เป็นธรรม ตลอดจนแนวคิดเชิงลบในเรื่องขีดความสามารถ อีกทั้งยังเป็นกลุ่มแรกๆ ที่ถูกปลดออกเมื่อใดที่มีการลดการจ้างงาน

สิทธิที่ไม่เท่าเทียมของแรงงานพิการเมื่อเทียบกับคนทั่วไป ที่เห็นชัดเจนคือ เรื่องของ ผลตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ดังจะเห็นได้จากรายได้ที่เป็นตัวเงินต่อเดือนของผู้พิการ พบว่า ร้อยละ 53.2 ของผู้พิการ มีรายได้เป็นตัวเงินประมาณ 3,000 บาท หรือน้อยกว่า ซึ่งนั่นหมายความว่า ผู้พิการ 3 ใน 5 มีรายได้ต่ำกว่าค่าจ้างขั้นต่ำต่อวันของแรงงานไทยทั่วไป

ภาพแสดงรายได้ที่เป็นตัวเงินต่อเดือนของผู้พิการ

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ. การสำรวจความพิการ พ.ศ. 2550.

ปัญหาความไม่เท่าเทียมนี้จะคลี่คลายไปได้ ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันหาทางออกให้ได้ว่า ควรจะอย่างไรให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทาง ที่สนับสนุนและส่งเสริมศักยภาพคนพิการ ให้สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขภาวะที่ดีได้มากขึ้นกว่าที่เห็นและเป็นอยู่

มาช่วยกันทำสังคมไทยในวันพรุ่งนี้ให้ดีกว่าเดิมนั่นเอง...

ทางก้าว...ทางแก้ คุณภาพชีวิตแรงงานพิการไทย

แม้ร่างกายจะพิการ แต่ก็เชื่อว่าคนพิการจะทำงานไม่ได้ หรือเป็นผู้ที่ต้องรอคอยความช่วยเหลือเพียงฝ่ายเดียว หากเพียงได้รับ โอกาสและการปฏิบัติที่เป็นธรรมเท่าเทียมในสังคม เหล่านี้ น่าจะช่วยให้แรงงานพิการไทยมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่านี้ได้

น่าดีใจว่า เมื่อไม่นานมานี้ ได้มีการจัดประชุมหารือเรื่อง *บทบาทของสหภาพแรงงานในการส่งเสริมสิทธิความสามารถในการเข้าทำงานและจ้างงานของผู้พิการทั้งหญิงชายในสถานประกอบการ* โดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ซึ่งสหภาพแรงงานไทยได้เข้าร่วมและให้ความสำคัญในการส่งเสริมสิทธิการทำงานในสถานประกอบการของผู้พิการ 2 ประการ คือ

1. การช่วยหางาน เพื่อจัดตั้งและนำผู้พิการเข้าร่วมในขบวนการแรงงาน ด้วยการสร้างความตระหนักว่า ผู้พิการทุกคนมีความสำคัญต่อสหภาพเช่นเดียวกับสมาชิกอื่น พร้อมด้วยสิทธิในการแสดงความคิดเห็นโดยเท่าเทียมกัน
2. สหภาพสามารถรณรงค์และเจรจาต่อรองในนามสมาชิกผู้พิการ เพื่อให้นายจ้างปฏิบัติตามกฎหมาย ตลอดจนดำเนินการเพื่อให้คนงานพิการมีโอกาสและความพึงพอใจในการทำงานเต็มที่เท่าเทียมกับคนงานอื่นๆ

ที่มา : รายงานสุขภาพคนไทย พ.ศ. 2553

ข้อมูลเพิ่มเติมติดต่อ อภิญญา 08-1916-9203